

Arrest

nr. 314 053 van 7 oktober 2024
in de zaken RvV X / XI en X / XI

Inzake:

1. **X**
2. **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat D. GEENS**
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Libische nationaliteit te zijn, op 11 maart 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 februari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 8 juli 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. De verzoekende partijen zijn een koppel. Uit de stukken in het administratief dossier blijkt dat zij zich op dezelfde asielmotieven beroepen en dat de bestreden beslissingen op dezelfde weigeringsmotieven gebaseerd zijn. Bovendien is de uiteenzetting van het enig middel in de verzoekschriften van respectievelijk verzoeker en verzoekster identiek. Gelet op het voorgaande moeten de beide zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, worden samengevoegd.

2.2. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke

kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

2. Over de gegevens van de zaken

De verzoekende partijen, die verklaren van Libische nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 18 mei 2022 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoeken op 20 mei 2022 om internationale bescherming. Op 14 februari 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van elk van hen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op niet nader te bepalen datum aan de verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De tweede bestreden beslissing, genomen in hoofde van verzoekster, luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U verklaart op (...) 2001 te zijn geboren in Tripoli, de Libische nationaliteit te bezitten, Arabische van origine en een soennitisch moslima te zijn. U en uw familie woonden in het centrum van Tripoli, uw vader had een directeursfunctie in het bedrijf 'Nisr' (wat hij nu doet weet u niet), uw moeder, F(...), werkt voor het ministerie van buitenlandse zaken. In 2010 verhuisden jullie naar de wijk Tariq al-Matar. In 2011 zijn uw ouders gescheiden, u bleef bij uw moeder. U hebt twee broers en een zus: D(...) is gehuwd en werkt als psychologe en woont in Tripoli; broer R(...) heeft zich aangesloten bij een militie, dewelke weet u niet en woonde samen met u en uw moeder in haar appartement (infra); A(...) woont eveneens bij uw moeder, of hij werkt, dat weet u niet. Uw vader is hertrouwd en woont met zijn gezin in Ayn Zara; u hebt een halfzus, Z(...).

Van 2017 tot einde 2019 verbleef u in Italië daar uw moeder administratief werk deed op de Libische ambassade in Rome en van eind 2019 tot eind 2020 woonden jullie in Ethiopië omwille van dezelfde reden. Na jullie terugkeer uit het buitenland betrokken jullie een appartement in de al-Matabat straat in de wijk Tariq al-Matar. Uw moeder werkt intussen als administratieve kracht op het ministerie van buitenlandse zaken, maar wat ze precies doet weet u niet.

U hebt uw middelbare studies afgerond doch mocht van uw moeder geen universitaire studies aanvatten omdat ze zich tijdens jullie verblijf in Italië had laten beïnvloeden door praatjes die de ronde deden over meisjes die alcohol dronken en drugs namen. Ze was bang dat ook u hieraan zou toegeven. Begin 2021 begon u dan te werken in een centrum voor kinderen in Tripoli, u gaf daar lessen Italiaans en Engels en verzorgde ook de kinderen.

In deze periode leerde u via Facebook M(...) R(...) K(...) B(...) (CG (...); OV (...)) kennen en jullie begonnen elkaar in het geheim te ontmoeten, dit tijdens uw werk in het centrum daar u van uw moeder geen omgang met anderen, en zeker niet met jongens, mocht hebben. Telkenmale nam u een pauze en werd dan door M(...) in diens auto opgepikt waarna jullie naar zee reden, dit was niet ver. Omdat het in Libië niet getolereerd wordt dat een jongen en een meisje zomaar contact hebben met elkaar bleven jullie in de auto zitten, immers indien jullie betrappt zouden worden, zou dit voor jullie beiden verregaande consequenties hebben. Gedurende ongeveer een maand spraken jullie zo'n 10 of 15 keer af en wat in het begin louter vriendschap was mondde uit in liefde. U bracht uw familie hier niet van op de hoogte daar dit een shock voor hen zou zijn, er u vragen zouden worden gesteld over hoe u hem ontmoet had en wat jullie deden. Na circa een maand werd u omwille van uw veelvuldige pauzes ontslagen.

In september 2021 kreeg u van uw broer R(...) te horen dat hij een man voor u had gevonden en u uitgehuwelijkt zou worden, eerder in 2020 had hij het al eens over deze mogelijkheid gehad, doch u had dit niet serieus genomen. R(...) vertelde u dat deze man een hoge positie bekleedde bij de militie en veel geld verdiende. U gaf uw moeder te kennen met dit voorstel niet te zijn opgezet en u iemand anders op het oog

had, waarna ze u een heleboel vragen stelde totdat ze alles wist over M(...) en ze uw broer op de hoogte stelde, die op zijn beurt uw weigering niet kon verkroppen omdat hij zijn woord aan uw toekomstige had gegeven. U bracht M(...) op de hoogte van wat er u te wachten stond waarna hij op 28 oktober 2021 om uw hand kwam vragen doch door uw familie werd afgewezen. U maakte daarop ruzie met uw familie en vertrok naar uw vader in Ayn Zara, hij beloofde u te steunen en het nodige te doen, doch ondernam in dezer niets. U had eveneens contact met M(...). Drie à vier dagen later belde uw stiefmoeder R(...) en droeg hem op u te komen halen, een verzoek waaraan hij gevolg gaf, u terug meenam naar het appartement en u mishandelde. Gezien hij uw gsm's niet had afgenomen maakte u een aantal foto's van uw verwondingen en stuurde deze door naar uw vader om hem zo aan te sporen actie te ondernemen. Toen uw broer dit te weten kwam nam hij uw mobiele telefoons af en sloot u op in een kamer, u kreeg hier uw eten geserveerd en mocht de kamer enkel verlaten om naar het toilet te gaan. Uiteindelijk, na een week of twee, wendde u voor akkoord te gaan met het huwelijk waarna u de kamer mocht verlaten, doch niet het appartement. U kreeg te horen dat de 'Fatiha' (huwelijksovereenkomst) zou doorgaan op 30 december 2021 en kon, toen uw familie niet thuis was, uw gsm zoeken waarna u M(...) contacteerde en hij u kwam ophalen.

Jullie zochten daarop jullie toevlucht in de wijk Rot al-Sha'al, daar had de broer van M(...) een appartement gehuurd dat hij jullie ter beschikking stelde. Jullie wilden huwen en waren van mening dat de situatie mettertijd wel zou kalmeren en leefden 'low profile' omdat uw broer aangesloten was bij een militie en jullie vreesden dat M(...) kon opgepakt worden aan een controlepost. M(...) zocht in deze periode online naar werk, jullie kwamen weinig buiten en wanneer u dit deed droeg u een 'burqa'. Boodschappen deden jullie in winkels in de buurt en jullie werden geholpen door M(...)'s broer. In februari/maart 2022 werd deze broer bedreigd door uw broer en een aantal militieleden, ze gaven hem te kennen dat ze M(...) zouden vinden en doden en via online contacten vernam u dat er overal naar jullie gezocht werd.

Gezien deze situatie niet meer leefbaar was door de constante angst waarin jullie verkeerden besloten jullie het land te verlaten. Jullie konden tegen betaling een huwelijksakte kopen waardoor jullie zich samen konden verplaatsen en op 15 mei 2022 reisden jullie over land naar Tunesië waar jullie een religieus huwelijk sloten om vervolgens op basis van Spaanse visa naar Spanje te vliegen en vervolgens naar België verder te reizen. Jullie dienen hier op 20 mei 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van jullie verzoek leggen jullie volgende stukken neer: jullie paspoorten, twee huwelijksaktes/contract, wetgeving in kader van bloedwraak, artikels internet dienaangaande, artikel UNHCR mishandeling meisjes/ vrouwen en foto's van u ter illustratie van de door u beweerde ondergane mishandeling.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkervijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst hebt u niet kunnen overtuigen wat betreft 'het ongeoorloofd karakter' van uw relatie met M(...). U verklaart elkaar gedurende een maand te hebben ontmoet tijdens de pauzes op uw werk in het centrum, u contacteerde M(...), hij kwam u oppikken in zijn wagen en jullie reden naar zee waar jullie in de auto bleven zitten. Uitstappen was geen optie gezien het taboe dat rust op het samenzijn van een jonge man en vrouw (zonder dat er banden zijn) in de Libische context én de consequenties hieraan verbonden indien jullie betrappt zouden worden (CGVS F(...) (F) p.6). Uw echtgenoot verwijst eveneens naar deze uitstappen met de wagen maar geeft aan dat jullie zich daarenboven gedurende een hele periode eveneens in het openbaar in de 'mall' vertoonden, hand in hand. Jullie waren weliswaar op jullie hoede en keken rond om jullie ervan te

vergewissen dat niemand jullie zag (CGVS M(...) (M) p.5-6). Uit deze door jullie beschreven gang van zaken kan bezwaarlijk worden afgeleid dat jullie uitermate jullie best zouden hebben gedaan jullie relatie geheim te houden daar jullie niet konden uitsluiten hier te worden opgemerkt door vrienden en/of familie of deze zelfs tegen het lijf te lopen. Bovendien kan het bezwaarlijk aannemelijk worden geacht dat u er nooit bij zou stilgestaan hebben dat 'deze pauzes' aanleiding konden geven tot het ontstaan van geruchten of roddels waardoor u in de problemen zou kunnen komen. De geloofwaardigheid van deze door jullie beschreven gang van zaken wordt nog verder ondermijnd gezien jullie verklaring dat, wanneer jullie betrapt zouden worden, dit de dood tot gevolg zou hebben, een risico waar jullie zich maar al te zeer bewust van waren (CGVS F p.7; CGVS M p.6). Ook wanneer jullie gewezen worden op het feit dat jullie hierdoor een groot risico namen en jullie hierop slechts antwoorden dat jullie verliefd waren, overtuigen jullie niet gezien, en zoals reeds eerder werd opgemerkt, de door jullie geschilderde context waarin jullie zijn opgegroeid en het risico dat jullie namen (CGVS F p.7; CGVS M p.6).

U stelt dat de situatie escaleerde toen uw broer R(...), die samenwerkt met een militie, u te kennen gaf dat u diende te huwen met een lid van de militie die een hoge functie bekleedde en veel geld verdiende. Dit gegeven vormde voor u de aanzet om uw moeder op de hoogte te brengen van uw relatie en blijkt de betrokkenheid van uw broer bij een militie eveneens een grote rol te spelen in jullie beweerde vrees (zie ook infra). U logischerwijze gevraagd tot welke militie uw broer behoorde, dient u hier verbazingwekkend genoeg het antwoord op schuldig te blijven; evenmin weet u wat hij deed voor deze militie of op welke manier hij eigenlijk betrokken was. Gepeild of u zich hieromtrent geïnformeerd hebt, antwoordt u slechts 'neen, het interesseerde me niet' (CGVS p.5). Los van het feit dat het CGVS het totaal ongeloofwaardig acht dat dit u niet zou interesseren gezien diens rol in de door u beweerde vrees, is het dan eveneens opmerkelijk dat uw echtgenoot stelt dat hij tot de militie van Burqan al-Radab behoorde; hij zou dit te weten zijn gekomen door zich te hebben geïnformeerd op het moment dat hij om uw hand kwam vragen. Uw echtgenoot gevraagd of hij hier nooit met u over heeft gesproken, antwoordt hij dit nooit te hebben gedaan daar hij u geen pijn wilde doen (CGVS M p.6-7). Ook dit kan door het CGVS niet worden aanvaard gezien informatie over diens militie van essentieel belang is, niet alleen om jullie vrees te kunnen inschatten maar ook mogelijke alternatieven af te wegen daar toch algemeen geweten is dat in de Libische context de macht van de milities versnipperd is. Bovendien blijkt uit jullie beider verklaringen tijdens jullie voorbereidend onderhoud op Dienst Vreemdelingenzaken dat jullie de betrokkenheid van deze broer bij een militie onvermeld lieten. Het CGVS aanvaardt zeker dat jullie toen misschien niet in de mogelijkheid verkeerden jullie motieven tot in detail uiteen te zetten, doch dat jullie een element dat als een rode draad door jullie relaas loopt onvermeld laten, is onaanvaardbaar mocht dit op waarheid berusten.

Wat jullie geloofwaardigheid eveneens ondermijnt is de vaststelling dat jullie stellen dat jullie tijdens uw verblijf bij uw vader weliswaar contact hadden met elkaar, doch dat jullie in kader hiervan nooit hebben gesproken over wat te doen indien uw vader, in tegenstelling tot zijn belofte, niet voor u zou bemiddelen of dat hij met deze pogingen geen succes zou kennen. Jullie hiernaar gepeild komt u niet verder dan aan te geven dat u niet verwacht had dat hij in dezer iets zou ondernemen, uw echtgenoot verklaart dat jullie ervan overtuigd waren dat uw vader deze kwestie zou oplossen (CGVS F p.10; CGVS M p.10). Gezien u stelt een slechte verstandhouding met uw broer te hebben, u door uw houding het voor uw broer onmogelijk maakte zijn woord te houden ten overstaan van een vooraanstaand lid van zijn militie en u na de scheiding nooit veel contact met uw vader hebt gehad, lijkt het toch een brug te ver dat jullie er zo maar van uitgingen dat deze kwestie geregeld zou worden en jullie zelfs niet de moeite zouden hebben genomen om dit te bespreken op een moment waarop dit nog mogelijk was (CGVS F p.5).

Voorts overtuigen jullie niet wat betreft jullie verblijf van zo'n vijftal maanden in een huurappartement in Rot al-Sha'al nadat u uit het appartement waarin u door uw broer en moeder werd vastgehouden bent gevlucht. U gevraagd wat u in deze periode deed, verklaart u dat jullie weinig buiten kwamen en u, indien dit dan wel eens het geval was, een 'burqa' droeg. Daarenboven gingen jullie naar winkels in de buurt en werden jullie geholpen door M(...)'s broer (CGVS F p.8). Uw echtgenoot verklaart dat hij in deze periode een tweetal weken in Warshefana werkte, hij boodschappen deed in verre supermarkten en hij van auto wisselde: 'ik liet de auto achter bij een vriend en ik nam zijn auto' (CGVS M p.8). Uit deze door jullie beschreven gang van zaken blijkt dat jullie, al was het misschien beperkt, zich toch op straat vertoonden waarbij jullie het risico liepen opgemerkt te worden door jullie belagers temeer uit de verklaringen van uw echtgenoot blijkt dat de militie waartoe uw broer behoorde toch wel wat in de pap te brokken had in de wijk waarin jullie woonden (CGVS M p.10).

Evenmin overtuigen de door jullie verklaarde vervolgingsfeiten in deze periode. Zo stelt u dat de broer van M(...) in februari/maart 2022 door uw broer en een aantal militieleden werd bedreigd. U geeft aan: 'er werd gezegd, we zullen je broer terugvinden, we zullen hem doden (...)'. U gevraagd of er toen iets met deze broer is gebeurd, antwoordde u niet te weten of hij enkel vastgepakt werd of ook geslagen (CGVS F p.8). Ook uw man geeft aan dat zijn broer in deze periode met wapens bedreigd werd door uw broer en een aantal andere militieleden (CGVS M p.9). Gezien dit incident rechtstreeks met jullie vrees te maken heeft en

mede de aanzet was om Libië te verlaten, jullie willen hiermee immers laten uitschijnen dat uw broer zijn inspanningen jullie op te sporen verder zette, is het niet overtuigend dat jullie dit specifieke gegeven onvermeld lieten tijdens jullie initiële verklaringen ten overstaan van DVZ. U hiermee geconfronteerd verklaart u dat u een samenvatting moest geven (CGVS F p.9). Ook wanneer uw echtgenoot stelt dat uw vader en stiefmoeder door uw broer met wapens bedreigd werden en ze door hem geslagen werden, overtuigt dit niet daar hij ook dit incident eerder onvermeld liet, net zoals het gegeven dat zijn naam geseind stond en dus aan alle controleposten was doorgegeven (CGVS M p.9). Gezien dit alles incidenten zijn waarvan jullie op de hoogte werden gesteld tijdens jullie verblijf in Rot al-Sha'al en jullie deze incidenten invoeren om 'de actualiteit' van jullie vrees aan te tonen, kunnen deze omissies dan ook niet overtuigen. Hiermee geconfronteerd komt uw man niet verder dan 'dat hij het beknopt moest houden' (CGVS M p.10). Het CGVS herhaalt zich dat gezien jullie hiermee willen laten uitschijnen nog steeds een vrees te moeten koesteren, er van jullie verwacht kan worden dit onmiddellijk te vertellen.

Volledigheidshalve dient nog aangestipt dat het loutere feit dat u aangeeft op TikTok actief te zijn op vlak van lifestyle en 140.000 volgers te hebben geen deel uitmaakt van uw asielmotieven, u hebt immers in kader van het verwoorden van uw vrees op geen enkel moment ook maar enige allusie hierop gemaakt. Bovendien werd u op het einde van het persoonlijk onderhoud gevraagd of u alle elementen in kader van uw verzoek hebt kunnen aanreiken, wat u bevestigde zonder ook hier naar uw sociale media te verwijzen (CGVS F p.11). Uw echtgenoot gaf aan dat u naar aanleiding van deze activiteit wel eens beledigingen naar het hoofd kreeg geslingerd, doch verder dan dit ging het niet, zo stelt hij (CGVS M p.10). Hieruit kan dus geen vervolging in de zin van de Conventie worden afgeleid.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan er geen geloof worden gehecht aan de door u beweerde asielmotieven en dient u de vluchtelingenstatus te worden geweigerd.

De door jullie neergelegde stukken doen hieraan geen afbreuk: jullie identiteitsstukken hebben betrekking op jullie personalia, iets wat hier niet ter discussie staat. Wat betreft de door u neergelegde foto's dient opgemerkt dat het CGVS geen zekerheid heeft over het 'waarom' deze foto's werden gemaakt. Bovendien hebben dergelijke stukken enkel waarde ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas, iets wat in uw hoofde niet het geval is. De door jullie neergelegde wetgeving en artikels vermogen evenmin een ander licht te werpen op de appreciatie van het CGVS daar u hiermee uw persoonlijke problematiek niet aantoonst.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libië (zie Algemeen Ambtsbericht Libië van september 2021, beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2021/09/30/algemeen-ambtsbericht-libie-van-september-2021>; Algemeen Ambtsbericht Libië van februari 2023, beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2023/02/28/algemeen-ambtsberichtlibie-februari-2023>; en de COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2022-2023 van 6 december 2023) blijkt dat er sinds de val van Muammar Khadaffi in 2011 een situatie van politieke verdeeldheid waarbij een veelheid aan gewapende confrontaties tussen verschillende spelers plaatsvond die allen concurreren voor de macht. Op 23 oktober 2020 werd er een officieel staakt het vuren afgekondigd dat tot op heden stand houdt.

Het westen en zuidwesten van Libië viel na het staakt-het-vuren grotendeels onder de controle van de Government of National Accord (GNA). Het Libyan National Army (LNA) had de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden van Libië. In maart 2021 werd een overgangsregering gevormd, de Government of National Unity (GNU), die enerzijds de GNA en anderzijds de overheid in het oostelijke Tobroek, de House of Representatives (HoR), verving. Hierdoor werden de twee politiek verdeelde Libische kampen formeel verenigd. In de praktijk bleef de militaire macht net zo verdeeld als voorheen, en bleef het LNA onafhankelijk handelen van de GNU. Verder beheerste een veelvoud aan milities en gewapende groeperingen verschillende delen van het land. Nadat de voor december 2021 voorziene presidentsverkiezingen werden uitgesteld zegde het in Benghazi zetelende Libische parlement in februari 2022 het vertrouwen in de door de Verenigde Naties erkende regeringsleider premier Dbeibah (GNU) op en benoemde het Fathi Bashagha als zijn opvolger. Zo ontstond er een politieke patstelling met twee regeringen en twee premiers. Deze politieke impasse tussen Dbeibah en Bashagha hield aan in 2023. De huidige

veiligheidssituatie in Libië wordt derhalve nog steeds grotendeels bepaald door het ontbreken van een sterk centraal gezag en de aanwezigheid van een grote verscheidenheid aan lokale gewapende groeperingen waartussen fricties blijven bestaan ten gevolge van het wegvallen van een gemeenschappelijke vijand en het aanhoudende machtsvacuüm. De machtsverhoudingen in Libië zijn tijdens de verslagperiode niet wezenlijk veranderd, al hebben zich hier en daar wel, zoals in Tripoli, kleine wijzigingen voorgedaan wat betreft de groepen die controle uitoefenen over bepaalde gebieden.

Niettegenstaande de politieke impasse in het land, is er sprake van een opvallende verbetering in de veiligheidssituatie in Libië. Er is een significante daling van het aantal gevechten en een duidelijke terugloop van het aantal slachtoffers vanaf het derde trimester van 2020. Dit loopt gelijk met het afsluiten van de wapenstilstand van oktober 2020 en de vorming van een regering van nationale eenheid in maart 2021. Hoewel de veiligheidssituatie in het hele land gespannen bleef, hield het staakt-het-vuren stand. Er vonden tijdens de verslagperiode maar weinig gewapende confrontaties plaats. Ook het aantal burgerslachtoffers door conflict gerelateerd geweld is in 2022 en 2023 op een relatief laag niveau gebleven. Het zwaartepunt van het geweld ligt in en rond Tripoli. Van januari 2022 tot 27 oktober 2023 telde ACLED in heel Libië 36 incidenten met burgerdoden. Bij deze incidenten

kwamen 76 burgers om het leven. 36 burgers werden gedood waarbij zij niet het beoogde doelwit waren. De overige 40 burgers waren het slachtoffer van gericht geweld.

In Tripolitanië is de GNU sinds maart 2021 aan de macht. Bashagha heeft in 2022 verschillende keren getracht zich met steun van aan hem loyale gewapende groeperingen als nieuwe premier in Tripoli te doen gelden, echter tevergeefs. Zijn laatste poging in augustus 2022 mondde uit in gevechten in Tripoli, waarbij 42 doden (waarvan 4 burgers) en 159 gewonden vielen. Het lukte de Stability Support Apparatus (SSA) en de Special Deterrence Force (SDF-Radaa) de overhand te krijgen en de hoofdkwartieren van de betrokken groeperingen in te nemen. De gevechten in Tripoli en omgeving van augustus 2022 leidden tot een belangrijke verschuiving in de verhouding tussen de gewapende groepen in het gebied, waarbij GNU gelieerde groeperingen controle verwierven over gebieden die voorheen in handen waren van groepen die Bashagha steunden. Hoewel Bashagha in september 2022 had aangekondigd dat hij verder vanuit Sirte en Benghazi zou opereren, vonden er in het westen van Tripoli nadien nog nieuwe gewapende confrontaties plaats tussen eenheden trouw aan Dbeibah en eenheden loyaal aan Bashagha. Zo was er op 19 en 25 september 2022, sprake van gevechten in Zawiya, ten westen van Tripoli waarbij naar verluidt ten minste 5 burgers omkwamen en 10 burgers gewond raakten. Ook in 2023 bleef de situatie gespannen en was er sprake van sporadische confrontaties tussen gewapende groepen in Tripoli en de omliggende westelijke gebieden over territoriale controle. Er vonden verder ook conflicten plaats tussen gewapende groeperingen, soms te midden van woonwijken. Er werd echter nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers. Het meest gewelddadige incident vond plaats midden augustus 2023, toen er gevechten uitbraken nadat leden van de Special Deterrence Forces (SDF) commandant Mahmoud Hamza van de 444e brigade aanhielden op het vliegveld. De gewapende confrontaties tussen voornoemde groepen, die beide grondgebied in Tripoli en de omliggende gebieden onder controle hebben, hielden twee dagen aan. De confrontaties stopten op 15 augustus 2023 nadat er overeengekomen werd dat de SDF Hamza zou overdragen aan de SSA en de strijders zouden terugkeren naar hun respectievelijke basissen. Niettegenstaande het geweld dat toen plaatsvond hoofdzakelijk doelgericht van aard was, zorgde de aard van het gebruikte geweld er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vielen. Er werden minstens 55 mensen gedood en minstens 100 geraakten gewond tijdens de gevechten. Het was niet mogelijk om het aantal burgers die slachtoffer werden van de gevechten die plaatsvonden op 14 en 15 augustus 2023 te bepalen. De bronnen geven alleen het volledige aantal doden en gewonden aan. Verder vonden er plaatselijk gewapende confrontaties plaats tussen georganiseerde criminele groeperingen over de controle van illegale activiteiten. Het geweld in Tripolitanië is hoofdzakelijk doelgericht van aard en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, doelgerichte aanvallen op controleposten, doelgericht geweld tegen burgers, en het hardhandig onderdrukken van demonstraties.

Het Libyan National Army (LNA) onder leiding van Khalifa Haftar, heeft de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden en zuidwesten van Libië. In de oostelijke regio Cyrenaica vonden er in de verslagperiode geen grootschalige gevechten plaats, vooral doordat het LNA de controle daar stevig in handen heeft. Het geweld dat er in de regio plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard, en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, stamconflicten, moordaanslagen, en ontvoeringen. De veiligheid voor burgers in het zuidelijke Fezzan wordt voornamelijk verzorgd door lokale veiligheidsstructuren, zoals stammen- en buurtmilities. Tijdens de verslagperiode vonden er geen grootschalige gevechten plaats in de regio. Er wordt verder nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers.

Voorts blijkt dat zowel het aantal binnenlandse als buitenlandse burgervluchten in Libië zijn toegenomen.

Internationaal luchtverkeer is momenteel mogelijk via de luchthavens van Tripoli, Mitiga airport, Benghazi en Misrata. Binnenlandse vluchten werden hervat vanaf luchthavens in het oosten, het westen en het zuiden (Sabha) van Libië. Ook de afname van het aantal intern ontheemden (IDP's) en de parallelle toename van het aantal terugkeerders, duiden op een verbetering van de veiligheidssituatie in Libië sinds 2020.

De Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) meldde in augustus 2023 dat er 125.802 binnenlandse ontheemden (IDP) in Libië waren. Het aantal IDP was met 70 procent gedaald sinds oktober 2020. Sindsdien zijn er geen nieuwe ontheemden ingevolge gewapende confrontaties gemeld. Tegelijkertijd keerden er meer dan 705.000 (85% van de getraceerde ontheemden) terug naar hun regio van herkomst. De terugkeer vond vooral plaats naar Benghazi, Tripoli, Alfara, Sirte, Derna en Misrata. De verschillende lokale escalaties van vijandelijkheden en gewapende confrontaties die gerapporteerd werden gedurende 2022 en de eerste helft van 2023 hebben niet geleid tot nieuwe binnenlandse ontheemding, wat IOM doet besluiten dat de afgelopen twee jaar de veiligheidssituatie niet langer de belangrijkste oorzaak van ontheemding in Libië is zie IOM Libya, Displacement and Solutions Report, augustus 2023, beschikbaar op <https://dtm.iom.int/reports/libyadisplacement-and-solutions-report-august-2023>.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er nog op dat het EHRM in het arrest in de zaak A.A. v. Zweden van 13 juli 2023 (zaak nr. 4677/20) (beschikbaar op <https://hudoc.echr.coe.int/?i=001-225773>) vaststelde dat er sinds oktober 2020 een staakt-het-vuren van kracht is in Libië, en dat dit geleid heeft een drastische vermindering van het aantal burgerslachtoffers en tot de mogelijkheid voor ontheemde Libiërs om terug te keren naar hun regio van herkomst. Hoewel het Hof erkende dat de situatie in Libië fragiel blijft, vond het geen reden om te twijfelen aan de conclusie van de Zweedse autoriteiten dat de actuele veiligheidssituatie in Libië niet van dien aard is dat er moet besloten worden dat alle Libische onderdanen die asiel aanvragen nood hebben aan internationale bescherming. Het Hof besloot dat de veiligheidssituatie in Libië niet dermate ernstig is dat de terugkeer van een persoon naar Libië een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, A.A. v. Zweden, no. 4677/20, 13 juli 2023, § 50-52).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Libië nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Libië afkomstige verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er zich in Libië met enige regelmaat incidenten voordoen, maar dat er geen gewag kan gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Libië in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Libië een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Libië. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Volledigheidshalve dient opgemerkt dat het CGVS in hoofde van uw echtgenoot eveneens een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De eerste bestreden beslissing, die in hoofde van verzoeker werd genomen, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn op (...) 1996 in Benghazi, de Libische nationaliteit te bezitten, Arabier van origine en een soennitisch moslim te zijn. U woonde er met uw familie in al-Jala wijk en rond uw zevende levensjaar verhuisden jullie naar de wijk Gar Younes. Uw ouders zijn uit de echt gescheiden en u hebt geen contact meer met uw vader gezien jullie door hem mishandeld werden, uw moeder woont nu in Benghazi en stelt het wel. U hebt twee broers en een zus: S(...) is ongehuwd en woont bij uw moeder en werkt op een kantoor ‘Europees Libië’, doch waar men zich daar mee bezig houdt, dat weet u niet. A(...) heeft een café en restaurant in de al Andalous wijk in Tripoli en K(...), uw jongste broer, woont bij uw vader, hij is verslaafd aan drugs en heeft zich aangesloten bij een militie.

Rond uw 18de vertrok u omwille van de oorlog met uw familie naar Jordanië en woonden jullie in Amman, gezien het leven er duur was reisden jullie zo’n anderhalf jaar later naar Egypte. Na een acht à tien maanden in Cairo te hebben verbleven reisden u en uw broer A(...) terug naar Libië en woonde u in Tripoli, in de wijk al-Zihaiya en dit tot einde 2020, toen verhuisde u naar Rot al-Sha’al (zie infra). Uw moeder keerde na de oorlog eveneens terug naar Libië.

U hebt uw secundair onderwijs afgemaakt in Libië en studeerde, omwille van de oorlog online ‘software engineering’, u bent met deze studie nog bezig.

U werkte in het restaurant van uw broer A(...).

Einde 2020 leerde u via Facebook F(...) M M S(...) (CG (...); OV (...)) kennen en sinds februari 2021 spraken jullie ook daadwerkelijk af en werden jullie verliefd op elkaar. F(...) werkte in een crèche en u ging haar daar met de auto ophalen en jullie reden vervolgens naar zee, dat was niet ver van haar werkplek. Jullie bleven in de auto zitten omdat jullie niet samen gezien mochten worden, het is immers ‘not done’ in Libië dat een jonge man en jonge vrouw samen in het openbaar worden aangetroffen. Gezien u werkte in de ‘mall’ in Selvio ontmoetten jullie elkaar daar ook soms en liepen hier hand in hand, weliswaar op jullie hoede opdat geen bekenden jullie op die manier zagen. Immers, mochten jullie betrappt worden, zou men jullie verklikken aan één van de aanwezige milities en gedood kunnen worden vanwege jullie ‘bandeloos’ gedrag. Jullie waren zich terdege bewust van dit risico, doch waren te verliefd om hiermee op te houden. Dit ging zo verder tot augustus/september 2021.

Toen vertelde F(...) u dat haar broer, R(...), die bij een haar onbekende militie was aangesloten, haar wilde uithuwelijken en ze bijgevolg haar moeder over u had verteld. Alhoewel haar moeder van mening was dat ze diende te gehoorzamen aan haar broer, mocht u op 28 oktober 2021 om haar hand komen vragen doch u werd minachtend behandeld door haar broer en uw verzoek werd afgewezen.

F(...) ging daarop naar haar vader in Ayn Zara, hopen op zijn steun. Haar vader zegde effectief toe jullie te helpen. Jullie hadden in deze periode contact met elkaar doch bespraken geen ‘rampscenario’ mocht haar vader niet tot een oplossing komen daar jullie ervan overtuigd waren dat alles in orde zou komen. Een drietal dagen later werd F(...) echter op vraag van haar stiefmoeder opgehaald door haar broer R(...) en mee naar huis genomen en door hem mishandeld. F(...) die nog in het bezit was van haar gsm stuurde foto’s van haar verwondingen naar haar vader in de hoop hem ertoe aan te zetten op te treden. Jullie hadden in deze periode geen contact met elkaar en u was doodongerust.

Eind december 2021 kreeg u plots een telefoontje van F(...) waarin ze u vertelde dat de ‘Fatiha’ voorzien was op 30 december, dat ze alleen thuis was en of u haar kon komen ophalen. U aarzelde niet en jullie namen vervolgens jullie intrek in het huurappartement van uw broer A(...) in Rot al-Sha’al. Hij zorgde via zijn contacten voor een ‘fake’ huwelijkscontract zodat jullie vrij konden bewegen. U kon niet anders dan uw werk in de mall opzeggen en via uw broer kon u aan de slag bij een mecanicien in Warshefana, doch uit angst te worden opgemerkt stopte u hiermee. U en F(...) hielden zich ‘low profile’, kwamen zelden buiten en namen voorzorgsmaatregelen. Zo droeg F(...) een ‘burqa’ wanneer ze buitenkwam, deed u boodschappen in verder gelegen supermarkten en maakte u gebruik van de auto van een vriend. In februari/maart 2022 werd uw broer in het café waarin hij werkte lastiggevalen door R(...) en leden van de militie, en werd hem te kennen gegeven dat ze uw naam aan alle controleposten hadden doorgegeven. Tijdens een telefonisch contact met uw schoonvader vernam u dat ook hij en diens echtgenote door R(...) met een wapen bedreigd en geslagen

waren en uw schoonvader gaf u te kennen dat hij u niet kwalijk nam dat hij door u in de problemen was gekomen maar vroeg u dat u en F(...) jullie leven elders zouden opbouwen.

Jullie achtten de situatie niet meer leefbaar en na een verblijf van een vijftal maanden in Rot al-Sha'al besloten u en F(...) naar Tunesië te reizen en sloten hier een religieus huwelijk. Vervolgens vlogen jullie naar Spanje om vervolgens met de Flixbus naar België te komen en hier op 20 mei 2022 een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Ter staving van jullie verzoek leggen jullie volgende stukken neer: jullie paspoorten, twee huwelijksaktes/contract, wetgeving in kader van bloedwraak, artikels internet dienaangaande, artikel UNHCR mishandeling meisjes/ vrouwen en foto's van u ter illustratie van de door u beweerde ondergane mishandeling.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u zich op dezelfde problematiek steunt als deze aangegeven door uw echtgenote. Dient in dezer te worden opgemerkt dat het CGVS van oordeel is dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door haar beweerde motieven en bijgevolg kan er in uw hoofde evenmin gesteld worden dat u een vrees in de zin van de Conventie dient te koesteren. We verwijzen hiervoor naar de door het CGVS omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van uw echtgenote:

"(...)"

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libië (zie Algemeen Ambtsbericht Libië van september 2021, beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2021/09/30/algemeen-ambtsbericht-libie-van-september-2021>; Algemeen Ambtsbericht Libië van februari 2023, beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2023/02/28/algemeen-ambtsberichtlibie-februari-2023>; en de COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2022-2023 van 6 december 2023) blijkt dat er sinds de val van Muammar Khadaffi in 2011 een situatie van politieke verdeeldheid waarbij een veelheid aan gewapende confrontaties tussen verschillende spelers plaatsvond die allen concurreren voor de macht. Op 23 oktober 2020 werd er een officieel staakt het vuren afgekondigd dat tot op heden stand houdt.

Het westen en zuidwesten van Libië viel na het staakt-het-vuren grotendeels onder de controle van de Government of National Accord (GNA). Het Libyan National Army (LNA) had de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden van Libië. In maart 2021 werd een overgangsregering gevormd, de Government of National Unity (GNU), die enerzijds de GNA en anderzijds de overheid in het oostelijke Tobroek, de House of Representatives (HoR), verving. Hierdoor werden de twee politiek verdeelde Libische kampen formeel verenigd. In de praktijk bleef de militaire macht net zo verdeeld als voorheen, en bleef het LNA onafhankelijk handelen van de GNU. Verder beheerste een veelvoud aan milities en gewapende groeperingen verschillende delen van het land. Nadat de voor december 2021 voorziene presidentsverkiezingen werden uitgesteld zegde het in Benghazi zetelende Libische parlement in februari 2022 het vertrouwen in de door de Verenigde Naties erkende regeringsleider premier Dbeibah (GNU) op en benoemde het Fathi Bashagha als zijn opvolger. Zo ontstond er een politieke patstelling met twee regeringen

en twee premiers. Deze politieke impasse tussen Dbeibah en Bashagha hield aan in 2023. De huidige veiligheidssituatie in Libië wordt derhalve nog steeds grotendeels bepaald door het ontbreken van een sterk centraal gezag en de aanwezigheid van een grote verscheidenheid aan lokale gewapende groeperingen waartussen fricties blijven bestaan ten gevolge van het wegvallen van een gemeenschappelijke vijand en het aanhoudende machtsvacuüm. De machtsverhoudingen in Libië zijn tijdens de verslagperiode niet wezenlijk veranderd, al hebben zich hier en daar wel, zoals in Tripoli, kleine wijzigingen voorgedaan wat betreft de groepen die controle uitoefenen over bepaalde gebieden.

Niettegenstaande de politieke impasse in het land, is er sprake van een opvallende verbetering in de veiligheidssituatie in Libië. Er is een significante daling van het aantal gevechten en een duidelijke terugloop van het aantal slachtoffers vanaf het derde trimester van 2020. Dit loopt gelijk met het afsluiten van de wapenstilstand van oktober 2020 en de vorming van een regering van nationale eenheid in maart 2021. Hoewel de veiligheidssituatie in het hele land gespannen bleef, hield het staakt-het-vuren stand. Er vonden tijdens de verslagperiode maar weinig gewapende confrontaties plaats. Ook het aantal burgerslachtoffers door conflict gerelateerd geweld is in 2022 en 2023 op een relatief laag niveau gebleven. Het zwaartepunt van het geweld ligt in en rond Tripoli. Van januari 2022 tot 27 oktober 2023 telde ACLED in heel Libië 36 incidenten met burgerdoden. Bij deze incidenten

kwamen 76 burgers om het leven. 36 burgers werden gedood waarbij zij niet het beoogde doelwit waren. De overige 40 burgers waren het slachtoffer van gericht geweld.

In Tripolitanië is de GNU sinds maart 2021 aan de macht. Bashagha heeft in 2022 verschillende keren getracht zich met steun van aan hem loyale gewapende groeperingen als nieuwe premier in Tripoli te doen gelden, echter tevergeefs. Zijn laatste poging in augustus 2022 mondde uit in gevechten in Tripoli, waarbij 42 doden (waarvan 4 burgers) en 159 gewonden vielen. Het lukte de Stability Support Apparatus (SSA) en de Special Deterrence Force (SDF-Radaa) de overhand te krijgen en de hoofdkwartieren van de betrokken groeperingen in te nemen. De gevechten in Tripoli en omgeving van augustus 2022 leidden tot een belangrijke verschuiving in de verhouding tussen de gewapende groepen in het gebied, waarbij GNU gelieerde groeperingen controle verwierven over gebieden die voorheen in handen waren van groepen die Bashagha steunden. Hoewel Bashagha in september 2022 had aangekondigd dat hij verder vanuit Sirte en Benghazi zou opereren, vonden er in het westen van Tripoli nadien nog nieuwe gewapende confrontaties plaats tussen eenheden trouw aan Dbeibah en eenheden loyaal aan Bashagha. Zo was er op 19 en 25 september 2022, sprake van gevechten in Zawiya, ten westen van Tripoli waarbij naar verluidt ten minste 5 burgers omkwamen en 10 burgers gewond raakten. Ook in 2023 bleef de situatie gespannen en was er sprake van sporadische confrontaties tussen gewapende groepen in Tripoli en de omliggende westelijke gebieden over territoriale controle. Er vonden verder ook conflicten plaats tussen gewapende groeperingen, soms te midden van woonwijken. Er werd echter nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers. Het meest gewelddadige incident vond plaats midden augustus 2023, toen er gevechten uitbraken nadat leden van de Special Deterrence Forces (SDF) commandant Mahmoud Hamza van de 444e brigade aanhielden op het vliegveld. De gewapende confrontaties tussen voornoemde groepen, die beide grondgebied in Tripoli en de omliggende gebieden onder controle hebben, hielden twee dagen aan. De confrontaties stopten op 15 augustus 2023 nadat er overeengekomen werd dat de SDF Hamza zou overdragen aan de SSA en de strijders zouden terugkeren naar hun respectievelijke basissen. Niettegenstaande het geweld dat toen plaatsvond hoofdzakelijk doelgericht van aard was, zorgde de aard van het gebruikte geweld er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vielen. Er werden minstens 55 mensen gedood en minstens 100 geraakten gewond tijdens de gevechten. Het was niet mogelijk om het aantal burgers die slachtoffer werden van de gevechten die plaatsvonden op 14 en 15 augustus 2023 te bepalen. De bronnen geven alleen het volledige aantal doden en gewonden aan. Verder vonden er plaatselijk gewapende confrontaties plaats tussen georganiseerde criminele groeperingen over de controle van illegale activiteiten. Het geweld in Tripolitanië is hoofdzakelijk doelgericht van aard en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, doelgerichte aanvallen op controleposten, doelgericht geweld tegen burgers, en het hardhandig onderdrukken van demonstraties.

Het Libyan National Army (LNA) onder leiding van Khalifa Haftar, heeft de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden en zuidwesten van Libië. In de oostelijke regio Cyrenaica vonden er in de verslagperiode geen grootschalige gevechten plaats, vooral doordat het LNA de controle daar stevig in handen heeft. Het geweld dat er in de regio plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard, en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, stamconflicten, moordaanslagen, en ontvoeringen. De veiligheid voor burgers in het zuidelijke Fezzan wordt voornamelijk verzorgd door lokale veiligheidsstructuren, zoals stammen- en buurtmilities. Tijdens de verslagperiode vonden er geen grootschalige gevechten plaats in de regio. Er wordt verder nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers.

Voorts blijkt dat zowel het aantal binnenlandse als buitenlandse burgervluchten in Libië zijn toegenomen.

Internationaal luchtverkeer is momenteel mogelijk via de luchthavens van Tripoli, Mitiga airport, Benghazi en Misrata. Binnenlandse vluchten werden hervat vanaf luchthavens in het oosten, het westen en het zuiden (Sabha) van Libië. Ook de afname van het aantal intern ontheemden (IDP's) en de parallelle toename van het aantal terugkeerders, duiden op een verbetering van de veiligheidssituatie in Libië sinds 2020.

De Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) meldde in augustus 2023 dat er 125.802 binnenlandse ontheemden (IDP) in Libië waren. Het aantal IDP was met 70 procent gedaald sinds

oktober 2020. Sindsdien zijn er geen nieuwe ontheemden ingevolge gewapende confrontaties gemeld. Tegelijkertijd keerden er meer dan 705.000 (85% van de getraceerde ontheemden) terug naar hun regio van herkomst. De terugkeer vond vooral plaats naar Benghazi, Tripoli, Aljara, Sirte, Derna en Misrata. De verschillende lokale escalaties van vijandelijkheden en gewapende confrontaties die gerapporteerd werden gedurende 2022 en de eerste helft van 2023 hebben niet geleid tot nieuwe binnenlandse ontheemding, wat IOM doet besluiten dat de afgelopen twee jaar de veiligheidssituatie niet langer de belangrijkste oorzaak van ontheemding in Libië is zie IOM Libya, Displacement and Solutions Report, augustus 2023, beschikbaar op <https://dtm.iom.int/reports/libyadisplacement-and-solutions-report-august-2023>.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er nog op dat het EHRM in het arrest in de zaak A.A. v. Zweden van 13 juli 2023 (zaak nr. 4677/20) (beschikbaar op <https://hudoc.echr.coe.int/?i=001-225773>) vaststelde dat er sinds oktober 2020 een staakt-het-vuren van kracht is in Libië, en dat dit geleid heeft een drastische vermindering van het aantal burgerslachtoffers en tot de mogelijkheid voor ontheemde Libiërs om terug te keren naar hun regio van herkomst. Hoewel het Hof erkende dat de situatie in Libië fragiel blijft, vond het geen reden om te twifelen aan de conclusie van de Zweedse autoriteiten dat de actuele veiligheidssituatie in Libië niet van dien aard is dat er moet besloten worden dat alle Libische onderdanen die asiel aanvragen nood hebben aan internationale bescherming. Het Hof besloot dat de veiligheidssituatie in Libië niet dermate ernstig is dat de terugkeer van een persoon naar Libië een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, A.A. v. Zweden, no. 4677/20, 13 juli 2023, § 50-52).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Libië nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Libië afkomstige verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er zich in Libië met enige regelmaat incidenten voordoen, maar dat er geen gewag kan gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Libië in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Libië een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Libië. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Volledigheidshalve dient opgemerkt dat het CGVS in hoofde van uw echtgenote eveneens een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

3.1.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48 tot en met 48/6 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Vooreerst betogen de verzoekende partijen dat het besluit van de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen niet berust op een zorgvuldig onderzoek, en wijzen ze op het bepaalde in artikel 48/6, §§ 4 en 5 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partijen betwisten vervolgens het oordeel van de commissaris-generaal dat zij niet hebben weten te overtuigen van het bestaan van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, noch van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verder benadrukken de verzoekende partijen dat zij hun volle medewerking hebben gegeven in het kader van hun verzoek om internationale bescherming en zij op overtuigende wijze aangegeven hebben welke redenen hen ertoe brachten Libië te verlaten en waarom zij een vrees hebben indien zij zouden dienen terug te keren. Zij stellen hierover verklaringen te hebben afgelegd en documenten te hebben overhandigd, waaruit kan worden opgemaakt dat hun verklaringen oprecht zijn. Voorts menen de verzoekende partijen dat zij naar best vermogen een antwoord hebben geformuleerd op de vragen die hen werden gesteld. De verzoekende partijen betogen verder dat het beantwoorden van alle gestelde vragen geen resultaatsverplichting inhoudt, en dat de geloofwaardigheid van hun verklaringen moet getoetst worden aan hun persoonlijke situatie, waarbij rekening moet gehouden worden met hun persoonlijkheid en achtergrond.

Waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen wijst op het risico dat de verzoekende partijen namen door met elkaar af te spreken en stelt dat ze niet kunnen overtuigen wat betreft hun verblijf van zo'n vijftal maanden in een huurappartement, zetten de verzoekende partijen het volgende uiteen:

"5. De verzoekende partij benadrukt erop dat zij zich ervan bewust waren dat hun relatie "ongeoorloofd" was. Zij namen beide verschillende voorzorgsmaatregelen om hun relatie geheim te houden. Dit betekent evenwel niet dat de verzoekende partij geen enkel risico zou nemen. Zij wogen daarentegen dit risico af ten opzichte van de wens om elkaar te zien en hun relatie te beleven. Zij deden hierin "toegiften" om de zichtbaarheid van hun relatie zoveel als mogelijk te beperken, wat echter niet betekent dat het risico onbestaande dient te zijn om als geloofwaardig te worden bestempeld.

Uit het geheel van de voorliggende elementen blijkt dat de verzoekende partij, door hun gedrag, blijf geven met het risico van ontdekt te worden rekening te hebben gehouden. Zij verwijzen hiervoor onder meer maar het feit dat, in het begin van hun relatie, zij in de auto bleven zitten en niet uitstapten om te vermijden dat ze samen werden gezien.

De verzoekende partij bleef ook nadien, onder meer toen zij een vijftal maanden in een huurappartement in Rot al-Sha'al verbleven, de risico's zoveel als mogelijk vermijden. Zij kwamen vaak amper buiten en beperkten de contacten die zij hadden.

Opnieuw blijft echter een risico voorhanden. De verzoekende partij trachtte dit zoveel als mogelijk te minimaliseren. Het kan niet worden verwacht dat zij elk risico zouden schuwen, temeer omdat zij toen nog minimale zaken dienen te doen om in hun levensonderhoud te voorzien (bv. boodschappen gaan halen)."

Aangaande de rol van verzoeksters broer R. bij de militie, geven de verzoekende partijen volgende toelichting:

"6. De verzoekende partij heeft de rol benadrukt van hun familie binnen de vrees die zij hebben, nadat hun relatie werd ontdekt.

Één van deze familieleden is de broer van mevrouw S(...), R(...). Hij werkt voor een militie en bedreigde onder meer de broer van de heer B(...) (samen met andere militieleden). Mevrouw S(...) heeft zelf weinig kennis en interesse in haar broer, van wie zij een afkeer had. De slechte verstandhouding werd door mevrouw S(...) herhaaldelijk benadrukt. Daarom sprak de heer B(...) hier niet met mevrouw S(...) over nadat hij te weten was gekomen dat R(...) tot de militie van Burqan al-Radab behoorde.

De specifieke militie waartoe R(...) behoort speelt bovendien geen doorslaggevende geen rol in de vrees die zij hebben ten aanzien van hem."

De verzoekende partijen menen verder dat het verslag van hun persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) geen afbreuk kan doen aan de geloofwaardigheid van hun verklaringen. Zij merken op dat zij tijdens het onderhoud bij de DVZ niet werden bijgestaan door een vertrouwenspersoon of een raadsman. Zij stellen verder dat zij de taal niet spraken en volledig afhankelijk waren van de medewerker van de DVZ die de leiding had over het onderhoud. Ze geven aan dat op alle

vragen kort moest worden geantwoord en dat hen duidelijk werd gemaakt dat ze nadien meer konden vertellen tijdens het onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waardoor zij zich beperkten tot *“de (meeste) hoofdlijnen”* en het aannemelijk is dat zij een aantal elementen (zoals de betrokkenheid van R. bij een militie) nog niet konden vermelden. Ze menen te hebben gedaan wat van hen werd gevraagd en dat een controle op de manier waarop dit gesprek is verlopen (nagenoeg) onbestaande is. Het enige wat kan worden vastgesteld, is dat hun handtekening is aangebracht op de vragenlijst van de DVZ, *“waaruit kan worden bepleit dat het akkoord van hen met de inhoud hiervan wordt bevestigd”*, aldus de verzoekende partijen. De bewijswaarde van deze handtekening is volgens hen echter bijzonder relatief, *“aangezien hij geen bijstand had van enige vertrouwenspersoon of raadsman en hij de Nederlandse taal niet machtig is”*. Er kan volgens hen evenmin worden nagegaan of de vragenlijst aan hen werd voorgelezen en in welke omstandigheden hen gevraagd werd hun handtekening te plaatsen. Zij stellen dat van hen verwacht werd dat zij (gewillig) hun medewerking verleenden, waardoor zij hun handtekening plaatsten als hen dat gevraagd werd, temeer omdat ze overtuigd waren dat hun bewoordingen correct werden genoteerd. Gelet op deze omstandigheden, is de bewijswaarde van het verslag bij de DVZ dan ook bijzonder relatief, aldus de verzoekende partijen. De verzoekende partijen menen dat er in de bestreden beslissingen ten onrechte geen rekening werd gehouden *“met de omstandigheden waarbinnen een dergelijk verslag tot stand komt”*, waardoor volgens hen de verschillen tussen hun verklaringen afgelegd bij de DVZ respectievelijk op het CGVS niet van die aard zijn *“om de geloofwaardigheid te ontnemen aan het asielrelaas”*.

Voorts wijzen de verzoekende partijen op hun persoonlijke situatie in samenhang met de algemene veiligheidssituatie in Libië. Zij stellen Libië verlaten te hebben en sindsdien steeds in Europa verbleven te hebben, waardoor zij zich een westerse levensstijl eigen gemaakt hebben. Daardoor zijn zij vervreemd geraakt van hun land van herkomst en hebben zij bovendien geen contact meer met hun familie, aldus de verzoekende partijen. Ze menen hierdoor geïsoleerd te worden, temeer gelet op de recente veiligheidssituatie in Libië.

De verzoekende partijen verwijzen verder naar het rapport *“Humanitarian response monitoring”* van UNOCHA van 25 mei 2022 (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 3) over de veiligheidssituatie in Libië, dat volgens hen verschillende nieuwe uitdagingen en problemen voor het land aangeeft. De verzoekende partijen gaan vervolgens uitgebreid in op de algemene veiligheidssituatie en humanitaire situatie in Libië en de problemen en uitdagingen waarmee het land te maken krijgt.

De verzoekende partijen vragen in hoofddorde dat zij worden erkend als vluchteling en in subsidiaire orde dat hen de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

3.1.2. Als bijlage aan de verzoekschriften wordt het rapport *“Humanitarian response monitoring”* van UNOCHA van 25 mei 2022 (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 3) als nieuw stavingstuk toegevoegd.

3.2. Nieuwe elementen

Op 12 augustus 2024 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij hij, blijkens de inventaris, volgende bijkomende stavingstukken voegt:

- stuk 1: getuigenverklaring van de heer S. Z.;
- stuk 2: getuigenverklaring van mevrouw S. S.;
- stuk 3: tewerkstellingsattest;
- stuk 4: foto's in verband met de dood van de broer van verzoeker.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop.

3.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

3.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48, 48/2 en 48/5 van de Vreemdelingenwet, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze artikelen geschonden achten. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze artikel 48 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zou zijn, nu dit artikel slechts in algemene bewoordingen bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Evenmin ziet de Raad in op welke wijze artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet, dat evenzeer slechts in algemene zin bepaalt dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van die wet bedoelde voorwaarden, *in casu* geschonden zou zijn.

3.3.2.2. In de mate dat de verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.2.3. Het enige middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

De verzoekende partijen verklaren niet terug te kunnen keren naar hun land van herkomst, Libië, omwille van het feit dat de familie van verzoekster hun relatie niet aanvaardt. De verzoekende partijen zouden elkaar begin 2021 leren kennen hebben via Facebook, waarna zij elkaar in het geheim begonnen te ontmoeten. Gedurende een maand zouden de verzoekende partijen zo'n tien à vijftien keer afgesproken hebben, initieel als vrienden, nadien als geliefden. In september 2021 zou verzoekster van haar broer R., die deel zou uitmaken van een militie, te horen gekregen hebben dat hij een man voor haar had gevonden en verzoekster aan hem uitgehuwelijkt zou worden. Verzoekster zou aan haar moeder verteld hebben hiermee niet akkoord te gaan en haar ingelicht hebben over haar relatie met verzoeker, wat verzoeksters moeder op haar beurt aan verzoeksters broer R. verteld zou hebben. Op 28 oktober 2021 zou verzoeker om verzoeksters hand gevraagd hebben, wat geweigerd zou zijn door verzoeksters familie. Verzoekster zou nadien naar haar vader gegaan zijn, die haar beloofd zou hebben haar te steunen. Haar stiefmoeder zou R. hiervan echter op de hoogte gebracht hebben, waarna R. verzoekster zou zijn komen halen en haar naar het appartement van haar moeder zou hebben gebracht, waar hij haar mishandeld zou hebben. Eind december 2021 zou verzoeker verzoekster, die te weten gekomen was dat de huwelijksvereenkomst met de man die haar broer voor haar gekozen had zou doorgaan op 30 december 2021, gaan ophalen zijn in het appartement van haar moeder, waarna zij samen hun intrek zouden hebben genomen in het huurappartement van verzoekers broer A. In februari/maart 2022 zou A. lastiggevallen zijn in het café waar hij werkte door R. en leden van de militie waar R. lid van was. Zij zouden hierbij verteld hebben dat verzoekers naam aan alle controleposten werd doorgegeven. Tevens zou verzoeker vernomen hebben dat zijn schoonvader en diens echtgenote door R. met een wapen bedreigd en geslagen werden. Na een verblijf van een vijftal maanden in het huurappartement van verzoekers broer A., zouden de verzoekende partijen besloten hebben Libië te verlaten.

De Raad is, na grondige lezing van het administratief dossier, in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk weten te maken.

Te dezen licht de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen op goede gronden het volgende toe: *“Vooreerst hebt u niet kunnen overtuigen wat betreft ‘het ongeoorloofd karakter’ van uw relatie met M(...). U verklaart elkaar gedurende een maand te hebben ontmoet tijdens de pauzes op uw werk in het centrum, u contacteerde M(...), hij kwam u oppikken in zijn wagen en jullie reden naar zee waar jullie in de auto bleven zitten. Uitstappen was geen optie gezien het taboe dat rust op het samenzijn van een jonge man en vrouw (zonder dat er banden zijn) in de Libische context én de consequenties hieraan verbonden indien jullie betrappt zouden worden (CGVS F(...)) (F) p.6). Uw echtgenoot verwijst eveneens naar deze uitstappen met de wagen maar geeft aan dat jullie zich daarenboven gedurende een hele periode eveneens in het openbaar in de ‘mall’ vertoonden, hand in hand. Jullie waren weliswaar op jullie hoede en keken rond om jullie ervan te vergewissen dat niemand jullie zag (CGVS M(...)) (M) p.5-6). Uit deze door jullie beschreven gang van zaken kan bezwaarlijk worden afgeleid dat jullie uitermate jullie best zouden hebben gedaan jullie relatie geheim te*

houden daar jullie niet konden uitsluiten hier te worden opgemerkt door vrienden en/of familie of deze zelfs tegen het lijf te lopen. Bovendien kan het bezwaarlijk aannemelijk worden geacht dat u er nooit bij zou stilgestaan hebben dat 'deze pauzes' aanleiding konden geven tot het ontstaan van geruchten of roddels waardoor u in de problemen zou kunnen komen. De geloofwaardigheid van deze door jullie beschreven gang van zaken wordt nog verder ondermijnd gezien jullie verklaring dat, wanneer jullie betrappt zouden worden, dit de dood tot gevolg zou hebben, een risico waar jullie zich maar al te zeer bewust van waren (CGVS F p.7; CGVS M p.6). Ook wanneer jullie gewezen worden op het feit dat jullie hierdoor een groot risico namen en jullie hierop slechts antwoorden dat jullie verliefd waren, overtuigen jullie niet gezien, en zoals reeds eerder werd opgemerkt, de door jullie geschilderde context waarin jullie zijn opgegroeid en het risico dat jullie namen (CGVS F p.7; CGVS M p.6).

U stelt dat de situatie escaleerde toen uw broer R(...), die samenwerkt met een militie, u te kennen gaf dat u diende te huwen met een lid van de militie die een hoge functie bekleedde en veel geld verdiende. Dit gegeven vormde voor u de aanzet om uw moeder op de hoogte te brengen van uw relatie en blijkt de betrokkenheid van uw broer bij een militie eveneens een grote rol te spelen in jullie beweerde vrees (zie ook infra). U logischerwijze gevraagd tot welke militie uw broer behoorde, dient u hier verbazingwekkend genoeg het antwoord op schuldig te blijven; evenmin weet u wat hij deed voor deze militie of op welke manier hij eigenlijk betrokken was. Gepeild of u zich hieromtrent geïnformeerd hebt, antwoordt u slechts 'neen, het interesseerde me niet' (CGVS p.5). Los van het feit dat het CGVS het totaal ongeloofwaardig acht dat dit u niet zou interesseren gezien diens rol in de door u beweerde vrees, is het dan eveneens opmerkelijk dat uw echtgenoot stelt dat hij tot de militie van Burqan al-Radab behoorde; hij zou dit te weten zijn gekomen door zich te hebben geïnformeerd op het moment dat hij om uw hand kwam vragen. Uw echtgenoot gevraagd of hij hier nooit met u over heeft gesproken, antwoordt hij dit nooit te hebben gedaan daar hij u geen pijn wilde doen (CGVS M p.6-7). Ook dit kan door het CGVS niet worden aanvaard gezien informatie over diens militie van essentieel belang is, niet alleen om jullie vrees te kunnen inschatten maar ook mogelijke alternatieven af te wegen daar toch algemeen geweten is dat in de Libische context de macht van de milities versnipperd is. Bovendien blijkt uit jullie beider verklaringen tijdens jullie voorbereidend onderhoud op Dienst Vreemdelingenzaken dat jullie de betrokkenheid van deze broer bij een militie onvermeld lieten. Het CGVS aanvaardt zeker dat jullie toen misschien niet in de mogelijkheid verkeerden jullie motieven tot in detail uiteen te zetten, doch dat jullie een element dat als een rode draad door jullie relaas loopt onvermeld laten, is onaanvaardbaar mocht dit op waarheid berusten.

Wat jullie geloofwaardigheid eveneens ondermijnt is de vaststelling dat jullie stellen dat jullie tijdens uw verblijf bij uw vader weliswaar contact hadden met elkaar, doch dat jullie in kader hiervan nooit hebben gesproken over wat te doen indien uw vader, in tegenstelling tot zijn belofte, niet voor u zou bemiddelen of dat hij met deze pogingen geen succes zou kennen. Jullie hiernaar gepeild komt u niet verder dan aan te geven dat u niet verwacht had dat hij in dezer [n]iets zou ondernemen, uw echtgenoot verklaart dat jullie ervan overtuigd waren dat uw vader deze kwestie zou oplossen (CGVS F p.10; CGVS M p.10). Gezien u stelt een slechte verstandhouding met uw broer te hebben, u door uw houding het voor uw broer onmogelijk maakte zijn woord te houden ten overstaan van een vooraanstaand lid van zijn militie en u na de scheiding nooit veel contact met uw vader hebt gehad, lijkt het toch een brug te ver dat jullie er zo maar van uitgingen dat deze kwestie geregeld zou worden en jullie zelfs niet de moeite zouden hebben genomen om dit te bespreken op een moment waarop dit nog mogelijk was (CGVS F p.5).

Voorts overtuigen jullie niet wat betreft jullie verblijf van zo'n vijftal maanden in een huurappartement in Rot al-Sha'al nadat u uit het appartement waarin u door uw broer en moeder werd vastgehouden bent gevlucht. U gevraagd wat u in deze periode deed, verklaart u dat jullie weinig buiten kwamen en u, indien dit dan wel eens het geval was, een 'burqa' droeg. Daarenboven gingen jullie naar winkels in de buurt en werden jullie geholpen door M(...)'s broer (CGVS F p.8). Uw echtgenoot verklaart dat hij in deze periode een tweetal weken in Warshefana werkte, hij boodschappen deed in verre supermarkten en hij van auto wisselde: 'ik liet de auto achter bij een vriend en ik nam zijn auto' (CGVS M p.8). Uit deze door jullie beschreven gang van zaken blijkt dat jullie, al was het misschien beperkt, zich toch op straat vertoonden waarbij jullie het risico liepen opgemerkt te worden door jullie belagers temeer uit de verklaringen van uw echtgenoot blijkt dat de militie waartoe uw broer behoorde toch wel wat in de pap te brokken had in de wijk waarin jullie woonden (CGVS M p.10).

Evenmin overtuigen de door jullie verklaarde vervolgingsfeiten in deze periode. Zo stelt u dat de broer van M(...) in februari/maart 2022 door uw broer en een aantal militieleden werd bedreigd. U geeft aan: 'er werd gezegd, we zullen je broer terugvinden, we zullen hem doden (...)'. U gevraagd of er toen iets met deze broer is gebeurd, antwoordde u niet te weten of hij enkel vastgepakt werd of ook geslagen (CGVS F p.8). Ook uw man geeft aan dat zijn broer in deze periode met wapens bedreigd werd door uw broer en een aantal andere militieleden (CGVS M p.9). Gezien dit incident rechtstreeks met jullie vrees te maken heeft en mede de aanzet was om Libië te verlaten, jullie willen hiermee immers laten uitschijnen dat uw broer zijn inspanningen jullie op te sporen verder zette, is het niet overtuigend dat jullie dit specifieke gegeven onvermeld lieten tijdens jullie initiële verklaringen ten overstaan van DVZ. U hiermee geconfronteerd verklaart u dat u een samenvatting moest geven (CGVS F p.9). Ook wanneer uw echtgenoot stelt dat uw vader en stiefmoeder door uw broer met wapens bedreigd werden en ze door hem geslagen werden, overtuigt dit niet daar hij ook dit incident eerder onvermeld liet, net zoals het gegeven dat zijn naam geseind stond en dus aan alle

controleposten was doorgegeven (CGVS M p.9). Gezien dit alles incidenten zijn waarvan jullie op de hoogte werden gesteld tijdens jullie verblijf in Rot al-Sha'al en jullie deze incidenten inroepen om 'de actualiteit' van jullie vrees aan te tonen, kunnen deze omissies dan ook niet overtuigen. Hiermee geconfronteerd komt uw man niet verder dan 'dat hij het beknopt moest houden' (CGVS M p.10). Het CGVS herhaalt zich dat gezien jullie hiermee willen laten uitschijnen nog steeds een vrees te moeten koesteren, er van jullie verwacht kan worden dit onmiddellijk te vertellen.

Volledigheidshalve dient nog aangestipt dat het loutere feit dat u aangeeft op TikTok actief te zijn op vlak van lifestyle en 140.000 volgers te hebben geen deel uitmaakt van uw asielmotieven, u hebt immers in kader van het verwoorden van uw vrees op geen enkel moment ook maar enige allusie hierop gemaakt. Bovendien werd u op het einde van het persoonlijk onderhoud gevraagd of u alle elementen in kader van uw verzoek hebt kunnen aanreiken, wat u bevestigde zonder ook hier naar uw sociale media te verwijzen (CGVS F p.11). Uw echtgenoot gaf aan dat u naar aanleiding van deze activiteit wel eens beledigingen naar het hoofd kreeg geslingerd, doch verder dan dit ging het niet, zo stelt hij (CGVS M p.10). Hieruit kan dus geen vervolging in de zin van de Conventie worden afgeleid."

Uit het bovenstaande blijkt dat de commissaris-generaal de verzoeken om internationale bescherming van de verzoekende partijen op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop zij haar beslissingen baseert.

Aangaande het ongeoorloofde karakter van hun relatie, benadrukken de verzoekende partijen in hun verzoekschriften dat zij beiden voorzorgsmaatregelen namen om hun relatie geheim te houden, wat volgens hen echter niet betekent dat het risico om ontdekt te worden onbestaande was. Zij verwijzen hierbij naar het feit dat zij in het begin van hun relatie in de auto bleven zitten en niet uitstapten. De Raad wijst er echter in navolging van de commissaris-generaal op dat verzoeker verklaarde dat zij ook in het openbaar hand in hand liepen (administratief dossier (hierna: AD), stuk 6, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 6), wat bezwaarlijk overeenkomt met hun bewering dat zij het risico om ontdekt te worden zoveel mogelijk beperkten. Tevens stellen zij dat zij ten tijde van hun verblijf in het huurappartement amper buiten kwamen en hun contacten beperkten, maar er niet kan worden verwacht dat "zij elk risico zouden schuwen, temeer omdat zij toen nog minimale zaken dienen te doen om in hun levensonderhoud te voorzien (bv. boodschappen gaan halen)". Zo de verzoekende partijen inderdaad aangeven in angst te hebben geleefd en beperkt naar buiten te zijn gegaan, merkt de Raad op dat verzoeker, buiten de minimale zaken om in hun levensonderhoud te voorzien, wel nog steeds 'een luchtje ging scheppen' en gedurende twee weken ging werken (AD, stuk 6, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 8 en notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 8). Bovendien geeft verzoekster aan dat zij naar supermarkten in de buurt gingen (AD, stuk 6, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 8). Mede in acht genomen dat ze gedurende vijf maanden in het appartement van verzoekers broer A. ondergedoken leefden en dat, volgens verzoekers niet-betwiste verklaringen, de militie waar R. bij aangesloten zou zijn geweest enige macht had in de wijk waar het appartement gelegen was (*Ibid.*, p. 10), kunnen de verzoekende partijen niet overtuigen dat hun gedrag in overeenstemming is met de ernst van de gevolgen waaraan zij zouden worden blootgesteld bij het ontdekken van hun relatie, dan wel bij het ontdekken van hun schuilplaats.

Waar de verzoekende partijen in hun verzoekschriften stellen dat R. voor een militie werkt, hij verzoekers broer bedreigde, verzoekster hier weinig kennis over heeft omdat het haar niet interesseert en zij een afkeer had van haar broer, en verzoeker omwille van die slechte verstandhouding met haar broer niet aan haar vertelde tot welke militie haar broer behoorde, beperken zij zich ertoe hun eerdere verklaringen te herhalen, waarmee zij echter geen ander licht werpen op de bovenstaande analyse.

Evenmin kunnen de verzoekende partijen worden bijgetreden waar zij aanvoeren dat de specifieke militie waartoe R. behoort geen doorslaggevende rol speelt in de vrees die zij hebben. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud van de verzoekende partijen blijkt dat verzoekster zou uitgehuwelijkt worden aan een lid van de militie waartoe R. behoort, dat de leden van de militie aanwezig waren wanneer verzoekers broer A. door R. aangevallen werd, dat het huurappartement van A. in een regio lag waar de militie over enige macht beschikte en dat gedurende de periode dat zij ondergedoken leefden de militie op zoek was naar verzoeker en zijn naam had geseind (AD, stuk 6, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 9 en 10 en notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster p. 8 en 9). In dit kader is het wel degelijk van belang te weten wie hun belagers zijn en door wie ze worden gezocht, zowel om te weten voor wie zij dienen uit te kijken, als om te weten in welke regio's zij al dan niet veilig(er) kunnen leven.

Vervolgens wordt in de bestreden beslissingen met reden gewezen op enkele omissies in de verklaringen van de verzoekende partijen bij de DVZ in vergelijking met hun verklaringen bij het CGVS. Wat dit betreft, voeren de verzoekende partijen in hun verzoekschriften aan dat "de vermeende verschillen" tussen hun verklaringen bij de DVZ en het persoonlijk onderhoud op het CGVS niet van aard zijn "om de

geloofwaardigheid te ontnemen aan het asielrelaas". De verzoekende partijen hekelen in dit verband dat zij bij de DVZ niet werden bijgestaan door een raadsman of een vertrouwenspersoon, maar lichten niet toe hoe de afwezigheid van een vertrouwenspersoon of raadsman hen zou hebben verhinderd de kernelementen van hun persoonlijk relaas bij de DVZ op zelfstandige wijze uiteen te zetten. In zoverre de verzoekende partijen doelen op het Nederlands, waar zij opmerken dat zij "*de taal*" niet spreken, wijst de Raad erop dat het invullen van de vragenlijst bij hen beiden in het Arabisch gebeurde (AD, stuk 7, vragenlijst verzoeker en vragenlijst verzoekster). De verzoekende partijen hebben bij aanvang van hun procedure verklaard Arabisch te spreken en deze taal voldoende te beheersen om de problemen die hebben geleid tot hun vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden (AD, stuk 7, verklaring betreffende procedure van verzoeker van 22 juni 2022 en verklaring betreffende procedure van verzoekster van 22 juni 2022). Uit het verslag van de verzoekende partijen hun gehoor bij de DVZ kunnen evenmin (ver)taalproblemen blijken (AD, stuk 7, vragenlijst verzoeker en vragenlijst verzoekster). Verder doet de omstandigheid dat aan de verzoekende partijen bij de DVZ gevraagd werd kort op de hen gestelde vragen te antwoorden, waarbij hen duidelijk werd gemaakt dat zij meer zouden kunnen vertellen op het CGVS, niets af aan de verplichting om volledige verklaringen af te leggen met betrekking tot de kernaspecten van hun relaas. Volledigheidshalve stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen tijdens hun persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarden dat zij bij de DVZ de essentie van hun asielmotieven hebben kunnen aangeven (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 3 en notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 3). Waar de verzoekende partijen stellen dat een controle op de manier waarop het interview bij de DVZ is verlopen nagenoeg onbestaande is, wijst de Raad erop dat het verslag van hun verklaringen bij de DVZ vermeldt dat dit hen in het Arabisch werd voorgelezen en dat zij het gehoorverslag hierna uitdrukkelijk voor akkoord ondertekenden en hiermee aangaven dat de hierin opgenomen verklaringen juist en oprecht zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Waar de verzoekende partijen stellen dat de bewijswaarde van hun handtekening bijzonder relatief is aangezien zij geen bijstand hadden van enige vertrouwenspersoon of raadsman en zij de Nederlandse taal niet machtig zijn, kan worden volstaan met een verwijzing naar hetgeen hierover hoger is uiteengezet. In dit verband dient er nog op gewezen dat de ambtenaren van de DVZ onpartijdig zijn en er geen persoonlijk belang hebben bij hebben de verklaringen van verzoekers om internationale bescherming onjuist weer te geven. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. De verzoekende partijen hun betoog is niet dienstig om afbreuk te doen aan de bewijswaarde van de verslagen van hun interview bij de DVZ in het kader van het onderzoek van hun nood aan internationale bescherming.

Het zwakke betoog van de verzoekende partijen is niet dienstig om de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, en op grond waarvan de commissaris-generaal met reden besluit dat de verzoekende partijen hun problemen omwille van hun vermeende verboden relatie niet aannemelijk maken, te weerleggen of te ontkrachten. Deze motieven blijven dan ook onverminderd overeind.

De door de verzoekende partijen tijdens de administratieve procedure neergelegde documenten kunnen voorgaande appreciatie niet wijzigen. De verzoekende partijen hun paspoorten, het uittreksel van de burgerlijke stand en hun huwelijksakte hebben louter betrekking op hun identiteit en herkomst (AD, stuk 8, 'Documenten', nrs. 1-4), welke elementen *in casu* niet ter discussie staan. De wetgeving, het document over bloedwraak en de artikels betreffen bloedwraak en het geweld tegen vrouwen in het algemeen, maar staven de verzoekende partijen hun vluchtmotieven niet *in concreto* (*Ibid.*, nrs. 5-8). De foto's van verzoekster, ten slotte, kunnen geen uitsluitel geven over de oorzaak van de zichtbare verwondingen en de omstandigheden waarin zij deze verwondingen opliep (*Ibid.*, nr. 9). De bewijswaarde van dergelijke privéfoto's is hoe dan ook beperkt, daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld.

Verder voeren de verzoekende partijen voor het eerst in hun verzoekschrift aan zich een westerse levensstijl eigen gemaakt te hebben tijdens hun verblijf in Europa en geen contact meer te hebben met hun familie. Ze stellen vervreemd geraakt te zijn van hun land van herkomst en dat zij dreigen hierdoor gevisieerd te worden. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde wel nog regelmatig contact te hebben met zijn familie (AD, stuk 6, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 4). Bovendien maken zij hun bewering vervreemd geraakt te zijn van hun land van herkomst en zich een westerse levensstijl eigen gemaakt te hebben geenszins concreet, laat staan dat zij dit verder staven. Op basis van het enkele gegeven dat zij Libië twee jaar geleden verlieten, kan niet worden aangenomen dat zij niet langer bekend zouden zijn met de waarden en normen die gelden in hun land van herkomst. De verzoekende partijen dienen hun vermeende verwestering concreet aannemelijk te maken, doch blijven daartoe in gebreke.

De stukken die verzoeker op 12 augustus 2024 bij aanvullende nota bij de Raad neerlegt kunnen geen ander licht werpen op voorgaande appreciatie. De getuigenverklaringen hebben een gesolliciteerd karakter en kunnen, voor zover zij dienen ter bevestiging van de door de verzoekende partijen voorgehouden problemen en vrees, geenszins als objectief bewijs daarvan in aanmerking worden genomen. Deze getuigenverklaringen

zijn verder niet dienstig ter staving van de persoonlijke problemen en vrees van de verzoekende partijen in zoverre zij betrekking hebben op de algemene situatie in Libië en Tripoli, respectievelijk de persoonlijke situatie van de getuigen (aanvullende nota verzoeker, stukken 1 en 2). Het tewerkstellingsattest bevestigt verzoekers tewerkstelling in België als uitzendkracht en de tevredenheid van zijn werkgever. Verzoeker licht niet toe, en de Raad ziet niet in, op welke wijze dit stuk verzoekers voorgehouden vrees bij terugkeer naar zijn land van herkomst kan staven (aanvullende nota verzoeker, stuk 3). De foto's die de dood van verzoekers broer moeten staven, waarvan één foto met een begeleidende tekst in het Arabisch die niet gepaard gaat met een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bevatten geen objectieve aanwijzing dat het daadwerkelijk om verzoekers broer gaat, noch kan hieruit iets worden opgemaakt omtrent de doodsoorzaak of de omstandigheden waarin verzoekers broer om het leven zou zijn gekomen, laat staan dat op basis van deze foto's zou blijken dat het vermeende overlijden van verzoekers broer verband houdt met de persoonlijke problemen die verzoeker stelt te vrezen bij terugkeer naar zijn land van herkomst (aanvullende nota verzoeker, stuk 4).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan de verzoekende partijen het voordeel van de twijfel niet worden verleend.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen geen concrete elementen aanbrengen waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Libië.

3.3.4.2. In zoverre de verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met een verwijzing naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat er geen geloof wordt gehecht aan de problemen die de verzoekende partijen in Libië zouden gehad hebben omdat de familie van verzoekster hun relatie niet aanvaard zou hebben.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviséerd.

3.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van *“willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”* wordt rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43; EASO, *Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A judicial Analysis*, december 2014, p. 25-26). De vraag die *in casu* aldus dient te worden gesteld is of in Libië in het algemeen en in Tripolitanie in het bijzonder sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een verzoeker die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Hoewel uit de in de bestreden beslissingen weergegeven landenrapporten, zijnde het *Algemeen Ambtsbericht Libië* van september 2021, het *Algemeen Ambtsbericht Libië* van februari 2023, waarvan de weblinks worden vermeld, en de *COI Focus Libië. Burgerslachtoffers 2022-2023* van 6 december 2023, gevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libië nog steeds grotendeels bepaald wordt door het ontbreken van een sterk centraal gezag en de aanwezigheid van een grote verscheidenheid aan lokale gewapende groeperingen en er daardoor ook sprake is van fricties tussen (lokale) gewapende groepen, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Libië dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissingen op dat Bashagha in 2022 verschillende keren getracht heeft zich met steun van aan hem loyale gewapende groeperingen als nieuwe premier in Tripoli te doen gelden, echter tevergeefs. Er braken daardoor gevechten uit in Tripoli tussen rivaliserende groepen. Het lukte de *Stability Support Apparatus* en de *Special Deterrence Force* (SDF-Radaa) echter de overhand te krijgen en de hoofdkwartieren van de betrokken groeperingen te omsingelen en uiteindelijk in te nemen. Uit de beschikbare informatie blijkt volgens de commissaris-generaal dat het geweld dat eind augustus 2022 in Tripoli plaatsvond hoofdzakelijk doelgericht van aard was, waarbij de rivaliserende groeperingen elkaar viseerden. De aard van het gebruikte geweld zorgde er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vielen. Burgers kwamen in het kruisvuur terecht en geraakten geblokkeerd tijdens de gevechten. Tijdens de gevechten die er plaatsvonden vielen uiteindelijk 42 doden (waaronder vier burgers) en 159 gewonden.

Niettegenstaande de politieke impasse in het land, is er sprake van een opvallende verbetering in de veiligheidssituatie in Libië en is er een duidelijke terugloop van het aantal slachtoffers vanaf het derde trimester van 2020. Van januari 2022 tot eind oktober 2023 telde ACLED 36 incidenten waarbij 76 burgerdoden vielen. 36 burgers werden gedood bij incidenten waarbij zij niet het beoogde doelwit waren, de overige 40 burgers waren het slachtoffer van gericht geweld. De IOM geeft aan dat er in augustus 2023 125 802 binnenlandse ontheemden waren geregistreerd in Libië, wat een daling met 70% is ten opzichte van oktober 2020 en dat er sindsdien geen nieuwe ontheemden ingevolge gewapende confrontaties werden gemeld. Tegelijkertijd keerden er meer dan 705 000 ontheemden terug naar hun regio van herkomst (IOM Libya, *Displacement and Solutions Report*, augustus 2023).

Voorts blijkt dat zowel het aantal binnenlandse als buitenlandse vluchten zijn toegenomen.

De commissaris-generaal concludeert met betrekking tot de veiligheidssituatie in Libië als volgt:
“De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Libië nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Libië afkomstige verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er zich in Libië met enige regelmaat incidenten voordoen, maar dat er geen gewag kan gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.”

De door de verzoekende partijen in hun verzoekschriften beschreven situatie kan niet tot een andersluidende conclusie leiden. De verzoekende partijen wijzen in hun verzoekschriften, onder verwijzing naar het rapport *“Humanitarian response monitoring”* van UNOCHA van 25 mei 2022 (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 3) op de uitdagingen en problemen waarmee Libië actueel te maken heeft. Zo wijzen zij erop dat een deel van de bevolking humanitaire hulp nodig heeft, dat de voedselprijzen stijgen, dat er barrières blijven bestaan voor de terugkeer en re-integratie van ontheemden en wijzen zij op de gevolgen van de COVID-19-pandemie. Deze informatie kan echter de conclusie niet ontkrachten dat er in de huidige stand van zaken *“in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld (...) dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.”*. Uit alle informatie die door de partijen werd overgemaakt blijkt niet dat burgers in Tripoli louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zouden lopen.

De verzoekende partijen tonen evenmin persoonlijke omstandigheden aan die tot gevolg hebben dat zij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in hun land en regio van herkomst.

3.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen de verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen door het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens hun persoonlijk onderhoud kregen zij elk de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van de verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend vierentwintig door:

S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT